

Det Forflag, som Udvalget har stillet under Nr. 11 til § 73, gaar ud paa, at den deri voterede Retsættelse i de Meniges 2den Klasse som Straf for Feighed ikke skal komme til Anvendelse alene og som en Straf for sig, men at den kun skal kunne idømmes i Forbindelse med Fængsel. Naar det høie Thing vil kaste Diet paa § 73, vil det nemlig se, at der nu synes at være et skrigende Misforhold tilstede mellem den Straf, der skal ramme Befalingsmænd, og den, der skal ramme Menige for den deri omhandlede Feighedsforbrydelse. Befalingsmanden skal altid have sit Liv forbrudt, den Menige skal derimod kunne slippe med Retsættelse i 2den Klasse, uden at endog nogen Fængselsstraf ledsager denne. Udvalget har derfor ment, at det vistnok er rigtigere at udtale, at i det paagjældende Tilfælde skal Retsættelse og Fængsel være den mildeste Straf, der kan ramme den Menige. Dette er Betydningen af Vædringsforflaget under Nr. 11, og jeg skal hermed anbefale dette Udvalgets Forflag til det høie Things Vedtagelse.

Krigs- og Marineministeren: Det høie Thing vil se, at jeg i det 1ste Afsnit af det Vædringsforflag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 8, paany har optaget den Tanke, som laa til Grund for Paragrafens Affattelse i det oprindelige Lovforflag, nemlig at „legemlig Tugt anvendes i Krigsstibene paa deres Togter, naar den begaaede Forbrydelse efter Rettens Skjon ikke kan affones med den høieste Fængselsstraf, som tør benyttes ombord“, uanset om disse Togter foregaa i danske Farvande eller i hvilket som helst andet Farvand. Denne Anskuelse har hverken først Udvalget eller senere det høie Thing billiget, men har ment, at man kun skulde tillade Anvendelsen af legemlig Tugt i Forbindelse med Fængselsstraf, naar Skibene vare udenfor danske Farvande, idet man er gaaet ud fra den Forudsætning, at man, naar Skibet var i danske Farvande, vilde være i Stand til at hjemsende saadanne Forbrydere, som maatte være ifaldne en høiere Straf, end der kunde affones ombord, til Kjøbenhavn, hvor da en sværere Straf kunde blive fuldbyrdet paa dem. Jeg

tillod mig imidlertid allerede ved 2den Behandling at fremhæve de Vanskeligheder, der kunde opstaa paa Orlogsstibe, hvis de saaledes skulde nødsages til paa Grund af en Forbrydelse, der var begaaet ombord, enten at forlade deres Station eller bryde den Seilordre, som de havde faaet, for at kunne sætte den Paagjældende i Land i Kjøbenhavn eller paa et andet Sted, hvor der fandtes en civil eller militær Dvirighed, der kunde modtage ham og sørge for hans videre Transport her til Kjøbenhavn, eller at holde ham i Varetægtsarrest, indtil Skibet kom tilbage til Hovedstationen her i Kjøbenhavn. Ingen af Delene har jeg heller ved fornyet Overveelse kunnet finde hensigtsmæssig, og jeg har derfor i Vædringsforflaget under Nr. 8, som sagt, fastholdt den oprindelige Tanke, der gjorde sig gjældende i Lovforflaget. — Jeg har dernæst ved Redaktionen af det andet Afsnit af Vædringsforflaget under Nr. 8 troet at opnaa en bedre og usselligere Fremstilling af, under hvilke Forhold det skal være tilstedeligt at anvende legemlig Tugt som selvstændig Straf, end den, som fremgaar enten af den nuværende Affattelse af § 44 eller af Udvalgets Vædringsforflag til en Omdannelse deraf. Den ærede Ordfører har blandt Andet indvendt imod min Affattelse, at han slet ikke kunde indse, hvorledes Veirforholdene skulde kunne være af den Art, at de kunde nødvendiggjøre Anvendelsen af legemlig Tugt som selvstændig Straf. Jeg tror imidlertid, at det dog ligger meget nær, at der under et vedvarende stormfuldt og farefuldt Veir vel kan være Anledning til, naar der bliver begaaet en Forseelse af en vis Art, saa netop at anvende legemlig Straf. At Klimatforholdene kunne gjøre Saadant usseligt, er jo klart nok efter de Oplysninger, som jeg allerede ved 2den Behandling meddelte det høie Thing om Arresterne ombord i Krigsstibene. Naar man frygter for, at der ved min Affattelse af Paragrafen vil blive givet Krigsretterne en for stor Frihed, saa vil jeg dertil sige, at jeg tror ikke, at man behøver at være bange for, at Friheden til at anvende legemlig Tugt skal blive misbrugt; thi, saa snart et Skib kommer hjem, blive Straffelisterne jo indsendte, og man har da Noget at